

BUURVROUW 2

KORT VERHAAL

JOSJE SWINKELS

BUURVROUW 2

Vertwijfeld kijk ik naar het schermpje van mijn telefoon. Wat zal ze nu weer van me moeten? De laatste keer dat ze bij me was, staat me nog helder voor ogen. Ze kwam de zwarte jurk terugbrengen, die ze van me geleend had. Het stonk naar rook en zweet en toen ik hem na het wassen op wilde hangen, zag ik twee rafelige gaten, ter hoogte van mijn borsten. Had dat kutwif er de schaar in gezet. Waarom? Om me nog meer te sarren? Ziedend was ik. Maar ik durfde er niets van te zeggen.

Na mijn scheiding was ik ontzettend blij geweest met een eigen plekje, ook al was de wijk niet helemaal je-van-het. Eindelijk was ik verlost van die narcistische echtgenoot. Wat een hel was het geweest, zeker de laatste jaren. Toen de klappen, die er regelmatig vielen, steeds harder aankwamen, besepte ik dat ik weg moest.

En nu woon ik langs een duplicaat, alleen in vrouwelijke vorm.

Een ping-geluid haalt me uit mijn overpeinzingen.

Ik zie dat je het gelezen hebt en ik weet dat je thuis bent.

Ik ben er over een kwartiertje.

Het eerste weekend in mijn nieuwe huis, de dozen stonden nog opgestapeld tegen de muur, had ik een briefje gevonden op de deurmat.

Ik geef vanavond een feestje. Sorry voor de geluidsoverlast.

Goh, wat attent, dacht ik nog. Maar 's nachts was mijn begrip veranderd in pure ergernis. De klanken van Marianne Wever schalden nog steeds door de tuin. Constant getik van hakken op de tegelvloer. Het kraken van het bed aan de andere kant van de muur ging over in ritmisch gebonk. Het leek verdomme wel een swingers feest.

Toen ik de buurvrouw later tegenkwam, had ik er iets van gezegd. En dát had ik dus beter niet kunnen doen. Het pesten was van 'onschuldige' akkefietjes overgegaan in treitergedrag. In mijn gezicht lief en aardig maar ondertussen. Pakketjes die zogenaamd niet bij haar

afgeleverd zijn, krassen op mijn auto, hondendrollen op mijn tuinpad en steeds weer die luidruchtige feestjes. Gek werd ik ervan.

De bel klinkt luid door de gang. Op haar naaldhakken loopt ze langs me heen, alsof ook deze woning van haar is.

‘Andrea, ik wil vanavond graag je auto lenen.’ Haar opgespoten lippen bewegen nauwelijks mee tijdens het uitspreken van de woorden. Arrogant kijkt ze op me neer.

Wat kan ik zeggen? Mijn hart bonst in mijn keel.

Flashbacks uit mijn pubertijd flitsen voorbij: mijn fiets met lekke banden in de fietsenstalling, schoolboeken in de wc-pot... Ik kijk naar de littekens op mijn handen van de uitgedrukte sigarettenpeuken. Ineens ben ik er he-le-maal klaar mee.

‘Tuurlijk, buuf. Daar liggen de sleutels.’ Ik wijs naar het bakje op het gangtafeltje.

Terwijl ze zich omdraait, geef ik haar een enorme zet. Ze wankelt en smakt vervolgens met haar hoofd op de punt van het tafeltje.

Ik buig me over haar heen. ‘Zo, dit had ik veel eerder moeten doen.’

Enkele seconden later zie ik hoe het leven in haar zwart omrande ogen, met de nepwimpers dooft als een kaars in de wind.